trestného činu, z ktorého obžalovaný bol uznaný vinným. Nižšie súdy zistily len toto: Keď obžalovaný, idúc s vozom, bol zastavený službu konajúcou četníckou hliadkou, ktorá chcela previesť prehliadku cieľom odobrania strelných zbraní, snažil sa prehliadke ujsť, v čom mu však bolo zabránené. Potom sa pokúsil znova ujsť hliadke tým, že začal biť svoje kone. V tom bolo mu znova zabránené tým, že člen četníckej hliadky zadržal kone a opraty. Avšak keď člen hliadky prikročil ku prevedeniu prehliadky, obžalovaný šľahnul do koní bičom a ušiel, takže člen četníckej hliadky nemohol prehliadku vykonať. Z týchto zistení predovšetkým plynie, že nebolo zistené nebezpečné vyhrožovanie. Avšak neboly tiež zistené ani také skutočnosti, z ktorých by sa dalo uzatvárať, že obžalovaný bezprostredne alebo aspoň prostredečne upotrebil násilia proti orgánu vrchnosti, totiž že upotrebil fyzickej sily buď priamo proti osobe orgánu vrchnosti, alebo proti veciam, súvisiacim s osobou tohoto orgánu, tak že násilie pôsobilo prostredečne na túto osobu. Ku skutkovej povahe prečinu podľa § 4 odst. 2 zák. čl. XL:1914 však sa vyžaduje, aby násilie bolo použité jedným z týchto spôsobov a prostá neposlušnosť tu nestačí. Podľa trestného oznámenia obžalovaný udrel bičom do koní a ušiel driev, než četnícky strážmajster D. pristúpil k vozu. Podľa výpovedi svedkov D. a Š. obžalovaný šibal kone bičom a utiekol prv, než by svedok D. kone chytil. Z týchto výpovedí nie je vidno, či upotrebené násilie aspoň prostredečne pôsobilo na úradný orgán, čo by bolo v takom prípade, keď by onen orgán držal kone, alebo voz a obžalovaný by bol bitím koní prostredečne použil fyzickej sily proti úradnému orgánu. Nižšie súdy nehodnotily však výpoveď svedka M., podľa ktorej obžalovaný T. bil kone vtedy, keď ich držal za uzdy četnícky strážm. Š. V tomto bode je síce rozpor medzi výpoveďou svedka M. a svedka Š., ktorý udal, že držal kone J. P-a. Avšak bolo vecou nižších súdov vysvetliť podrobnosti tohoto prípadu a zistiť skutkový stav tak zovrubne, aby mohlo byť riešené, či obžalovaný použil bezprostredne alebo aspoň prostredečne násilia proti úradnému orgánu. Vyskytuje sa tu tedy prípad 1. odst. § 35 por. nov. a preto bolo rozhodnuté jako hore vo výroku.

Čís. 4514.

Pouhou žádostí o odklad trestu nevzdal se obžalovaný opravných prostředků.

(Rozh. ze dne 27. října 1932, Zm I 259/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání stížnosti obžalovaného do usnesení krajského soudu v Jičíně ze dne 8. února 1932, jímž byla zamítnuta jeho zmateční stížnost do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 18. ledna 1932, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200 tr. zák., zrušil napadené usnesení a soudu první stolice uložil, by postupoval podle předpisů § 285 tr. ř., hledě k předpisům pátého odstavce § 2 zák. z 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878.

Důvody:

Zmateční stížnost opovězená obžalovaným byla soudem první stolice podle § 1 čís. 1 zákona z 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 zamítnuta proto, že se prý obžalovaný při hlavním přelíčení vzdal opravných prostředků. Podle zápisu o hlavním přelíčení žádal však obžalovaný jen po vyhlášení rozsudku a poučení o opravných prostředcích za odklad trestu, který mu byl za souhlasu veřejného obžalobce na tři měsíce povolen. Stížnost je sice na omylu, tvrdíc, že obžalovaný neměl při hlavním přelíčení obhájce; vycházíť z protokolu, že byl zastoupen obhájcem chudých Dr. H-ým, advokátem v J., a je dále na omylu, dovozujíc, že se obžalovaný může opravných prostředků jen písemně vzdáti, kterýžto názor nemá opory v zákoně. Leč stížnosti jest dáti za pravdu, pokud nepřímo vytýká, že se obžalovaný oním výrokem nevzdal opravných prostředků. Nevyžaduje se sice, by se stalo vzdání se opravných prostředků vždy určitými slovy a výslovným prohlášením, a stačí, stalo-li se konkludentním projevem vůle nebo činem, nepřipouští-li, hledíc k veškerým okolnostem případu, pochybnosti, že vyjadřuje vážnou vůli strany, vzdáti se opravných prostředků. Tomu tak jest, pokud se týče zmateční stížnosti, prohlásí-li na příklad obžalovaný, že trest přijímá, po případě že trest nastoupí, nebo nastoupil-li jej již (rozhodnutí čís. 669, 2627, 3123, 4049 sb. n. s.) Když se však obžalovaný omezil na žádost o odklad trestu a soud se s tímto prohlášením spokojil, neplyne z toho s jistotou, že se obžalovaný chtěl tímto způsobem vzdáti opravných prostředků, najmě zmateční stížnosti. Nedorozumění není tu vyloučeno. Je možné, že obžalovaný, chtěje si ještě vyhraditi rozhodnutí, zda ohlásí opravné prostředky, čili nic, žádal jen z opatrnosti a pro všechny případy o odklad trestu. Nejde tudíž o takový konkludentní výrok, jejž nelze bez nepřípustného tu rozšiřujícího výkladu chápati jinak, než jako vzdání se opravných prostředků. Na tom nic nemění ani to, že byl přítomen obhájce stěžovatelův, ano záleží na tom, zda si obžalovaný sám uvědomil dosah svého výroku ve smyslu soudem první stolice předpokládaném, ani to, že podle doslovu protokolu došlo k onomu výroku obžalovaného po předchozí opovědi zmateční stížnosti obhájcem druhého obžalovaného, protože ani z toho nevysvítá nepochybně, že obžalovaný chtěl na rozdíl od spoluobžalovaného přijati rozsudek a vzdáti se zmateční stížnosti.

Čís. 4515.

Kvalifikačná zásada § 335 tr. zák. (sčítanie cien všetkých ukradených vecí) platí po účinnosti zák. č. 31/29 Sb. z. a n. aj pre prípady podľa §§ 336 č. 7 a 8, 338 tr. zák.

(Rozh. z 29. októbra 1932, Zm IV 410/32.)

Obžalovaný M. H., ktorý bol už dvakrát pre krádež trestaný a od výkonu posledného trestu neuplynulo 10 rokov, dopustil sa nových krádeží v 14 prípadoch; v žiadnom jednotlivom prípade hodnota ukradenej veci nepresahovala sumu 500 Kč, ich súhrn však túto hodnotu prevy-